

Skupina **Passage** zaslala čtyřpísňové CD, měl bych ji podle svých zásad pochválit za přísnou selekci. Zařadili na své album tedy zjevně to nejlepší. (Vidíte, jak jsem pln dobré vůle vidět či slyšet situaci z toho lepšího úhlu? Mohl bych taky napsat: Zařadili všechno, co mají.) I přesto jsem však z desky trochu v rozpacích – ano, to je to správné slovo. Mohl bych desku odbýt slovy „flétničkový folk“, ale to se mi nechce. Cítím, že kdesi v těch písních je jakési poselství či názor. Pro mě ale zůstal nesdělen či neodhalen. Tak nějak jsem při poslechu zůstal na povrchu, možná jsem se bál ponořit, trochu ze strachu, abych nezjistil, že pod hladinou nic není. Napsat prostě a jednoduše slovo „povrchní“ se mi taky nechce. Co tedy ty čtyři písně mají, že se mi nechce desku odbýt jednou hvězdičkou a jednou větou? Na první i druhý poslech působí všechny stejně mdle a nevýrazně, v duchu názvu polední písně – ospale. Před písní

Ospalí

je skladba

Flám

– tak to by sedlo: Po Flámu Ospalí. Desku otevírají písně

Odlétám

a

Co je horší

– zde by se chtělo hrát si s názvy. Co je horší než odlétat? Ospalost po Flámu. Ale dost – takhle nějak se mi zacyklily dojmy z písní. Ani po několikátém poslechu je nedovedu rozlišit, přesto mi jakýsi jednotící sound zní v uších. Ano, to bude ono: Hlavní z téhle desky není textový obsah nebo melodie, hlavní je pocit, dojem, který zůstává. Posmutněle vyhlížet zpoza záclony z okna jistě není žádný estrádní kousek, ale přesto to někdy uděláte a cítíte se při tom dobře. A nakonec tento pocit máte v obrazové podobě i na bookletu desky – zelenkává pasáž, spoře osvětlená, s obrysy tmavé postavy a se světlem na konci tunelu. Dovolenou byste tam trávit nechtěli, ale někdy se na ni na své cestě docela těšíte. Čtyři písničky skupiny Passage na CD

Demo 2010

jsou právě takové.

{desky 725}